
Hoe de kerstman de kerstman werd

door Ingrid Jansen

Creative Commons: CC-BY

Ontmoeting met Kris	3
Verdwaald	4
In het elfenrijk	5
Bernard vertelt	7
De speelgoedfabriek	9
De Kerstman	10

Ontmoeting met Kris

Er was eens een Lap. Je weet wel, een bewoner van Lapland. Hij was groot en sterk en had een grote kudde rendieren en een hele mooie baard. Een witte baard, want hij was eigenlijk al best wel een beetje oud. Kris, zo heette de Lap, hield veel van kinderen. Als hij even een moment zijn rendieren niet in de gaten hoefde te houden, was hij altijd aan het houtsnijden en knutselen om leuke cadeautjes te maken voor de kinderen om hem heen

Kris was goed in dingetjes maken. Hij kon een vogel uit hout snijden die zo echt was dat je elke ochtend controleerde of hij die nacht niet stiekem weggevlogen was. Hij kon een vos maken die je de kriebels gaf als je hem aan keek. En hij kon arrensleeën maken met belletjes die echt klingelden, ondanks dat ze toch gewoon van hout waren. Als Kris één van de kinderen van een cadeautje gaf, lachte hij altijd vrolijk. "HO HO HO, veel plezier er mee kleine!", lachte hij dan.

Vaak wenste hij dat er meer tijd in een dag zat, want hij was dol op kinderen cadeautjes geven. En hij moest naast speelgoed maken voor kinderen ook nog zijn rendieren hoeden, zijn tent opzetten, zijn kleren repareren als die stuk waren en alle gewone dingen doen. Uiteindelijk bleef er op een dag meestal maar weinig tijd over om gezellig bij het vuur te gaan zitten om leuke dingetjes te maken en aan kinderen cadeau te geven.

Dik ingepakt tegen de kou stond Kris die ochtend te mopperen. Het was echt zo'n ochtend dat alles verkeerd ging: er zat een scheur in zijn tent, hij was zijn muts kwijt en zijn lievelingsrendier was verkouden. Bezorgd keek hij het dier aan. "Je wordt toch wel beter, Rudolf, ouwe jongen?", zei Kris terwijl hij het dier over de kop aaide. Het rendier zei niets, keek alleen sip terug vanonder zijn grote gewei. Kris pakte zijn spullen in en vertrok, achter zijn rendieren aan. Toen hij omkeek, zag hij aan de horizon een ongewoon heldere ster aan de donkere winterhemel.

Verdwaald

Oké, dit was niet goed. Helemaal niet goed. Waar was de rest van de kudde gebleven? Alleen zijn negen lievelingen liepen nog achter hem aan, en Rudolf zag er nu echt helemáál niet goed uit, zijn neus was helemaal rood en hij moest steeds niezen. Kris maakte zich erge zorgen, hoe moest hij in leven blijven zonder rendieren? En zonder Rudolf?

Want wat was er nu eigenlijk mis met hem? Hij hield van Rudolf, het dier was al zo lang bij Kris dat die zichzelf helemaal niet meer voor kon stellen zonder Rudolf. Rudolf wist altijd de weg terug naar de kudde en naar de stam. Kris was daar in de loop der jaren zó op gaan vertrouwen, dat hij dat zelf een beetje verleerd was. En nu Rudolf ziek was, merkte je dat meteen, want hij was prompt verdwaald.

Kris keek om zich heen. Ja, hij was inderdaad verdwaald. Gompie, wat was het donker. En koud. Hij keek omhoog, maar het was bewolkt dus hij kon ook niet aan de sterren zien welke kant hij op moest. Misschien moest hij morgen maar verder zoeken, want als hij nu geen vuur maakte zou hij vannacht bevroren, en wie zou er dan voor zijn rendieren zorgen? Het werd hoog tijd om hout te gaan sprokkelen en een mooie beschutte plek te zoeken, dacht hij bibberend.

Verder sjokkend vond hij een mooie open plek. Beschut door de bomen zodat hij niet zoveel last had van akelig koude wind, maar hij kon er wel mooi een vuurtje stoken dat hem en zijn negen overgebleven rendieren 's nachts warm zou houden. Zijn rendieren krulden zich tegen hem en elkaar aan voor de warmte, en moe als hij was sliep hij al gauw in. Het laatste wat hij zag voordat hij in slaap viel, was een glimp van een ongewoon heldere ster tussen de voortjagende wolken aan de donkere winterhemel.

In het elfenrijk

Hij droomde. Hij moest wel dromen. Tenminste, dat zei zijn verstand hem, want hij wist zeker dat dit niet echt kon zijn. Hij lag vast diep in slaap bij zijn vuurtje, met zijn rendieren om hem heen.

Om zich heen kijkend zag hij dat hij niet meer was waar hij in slaap gevallen was. Hier was het licht, en warm, en er lag geen sneeuw en er waren geen hoge dennenbomen en geen vuurtje waar hij bij warm zat te wezen. Hij keek om en zag zijn negen rendieren. Dat stelde hem weer een beetje gerust, in ieder geval was alles goed met hen. Hij aaide Rudolf over de kop. Het dier zag er zowaar weer wat beter uit, al was zijn neus beslist nog niet normaal, zo rood. Kris keek nog eens naar die neus: het leek haast wel of die neus licht gaf! Dat was wel heel erg vreemd. Maar in ieder geval zat er verbetering in de situatie, dus misschien kwam alles toch nog goed. Hij rechtte de rug en begon te lopen. Verderop scheen een mooi helder licht. Daar was misschien iemand die hem kon vertellen waar ze waren.

Uren later hield hij even stil. Het licht kwam maar akelig langzaam dichterbij. Hij had niet verwacht dat het zo ver zou zijn. Zijn maag begon te knorren en ook de rendieren speurden verbeterde de grond af naar iets eetbaars. Maar er was niets. Wat was dit voor een rare plek, waar dingen zoveel dichterbij leken dan ze waren?

Ineens kwam het licht hun kant op, bleef voor hen even stil in de lucht hangen en veranderde toen in een elf. Verbaasd deed Kris een stap achteruit, dat was wel het laatste dat hij verwacht had. Hij dacht altijd dat elfen maar sprookjes waren, bedacht om kinderen te plezieren. Maar hier stond er nu zo'n nijver persoontje voor hem. Dit was vast inderdaad een droom, dacht hij.

"Kris, jij bent uitgekozen!", zei de elf gewichtig.

"Uitgekozen?", zei Kris toen hij van zijn verbazing bekomen was, "waarvoor wel niet?"

De elf toverde een paar stoelen tevoorschijn en een tafel met een grote schaal koekjes en sandwiches erop met een groot glas melk er naast. Omkijkend naar de verontwaardigd

snuivende rendieren toverde hij ook een smakelijk wekje. Tevreden begonnen de rendieren te eten.

"Laten we eerst zorgen dat jullie wat te eten krijgen", zei de elf. "Die magen van jullie kun je tien kilometer verderop nog horen rammelen!" Even werd er niks gezegd terwijl Kris hongerig de hele schaal wegwerkte.

Uiteindelijk leunde hij verzadigd achterover en keek even om naar de rendieren, die zich nu prima op hun gemak leken te voelen. Dat stelde Kris helemaal gerust; zijn rendieren voelden altijd precies aan wanneer het goed was en wanneer niet. "Zo", zei Kris, "dat smaakte. Bedankt."

De elf aankijkend ging hij geduldig zitten wachten op uitleg.

Bernard vertelt

"Jij houdt veel van kinderen", zei de elf, "en wij ook. Jij vindt het leuk om cadeautjes te geven aan de kinderen, en wij ook." De elf stelde zich voor als Bernard de Hoofd-Elf, en legde uit dat ze met alle elfen een groot plan hadden bedacht om alle kinderen op de wereld cadeautjes te geven. In één nacht, nog wel. En dat ze een mens nodig hadden om te bepalen wat mensenkinderen graag wilden krijgen. En ook om de cadeautjes rond te brengen hadden ze een mens nodig. Elfen waren daar toch net even te klein voor.

"In één nacht? Dat kan toch nooit?", zei Kris verbaasd. "Daar is de wereld veel te groot voor!".

"Nee hoor, met elfenmagie kan het wel," zei Bernard. "En we zullen het jou ook leren! We hebben een hele grote fabriek gebouwd op de Noordpool waar we allemaal mooie speelgoed voor de kinderen willen gaan maken, maar we hebben jou nodig om te weten wat we precies maken moeten, en voor wie. En ook kunnen wij niet de cadeautjes bezorgen. Daar hebben we ook jouw hulp voor nodig."

"Nou, nou, dat is me nogal wat. En mijn vrouw dan? Die laat ik niet zomaar in de steek hoor, net als mijn rendieren!".

"Jouw vrouw komt gewoon mee en je rendieren komen ook, we hebben een mooi huis gebouwd voor jullie waar jullie wonen kunnen en waar je kunt bedenken wat voor speelgoed we allemaal gaan maken voor de kinderen. Er is een mooie stal en een wei voor je rendieren.

We kunnen alles nu gaan bekijken als je wilt, en dan kunnen we ook de ceremonie uitvoeren die jou onze elfenmagie geeft."

Bij het idee van magie sputterde Kris nog wel even tegen: "ho ho, magie, daar weet ik niks van. Wat moet ik daarmee? Kan ik dat dan straks zomaar of zo?"

"Je zult wel wat moeten leren, maar sommige dingen zul je inderdaad gewoon zomaar kunnen na de ceremonie. Bijvoorbeeld weet je vanzelf of een kind braaf of stout geweest is. En je vrouw en jij zullen dan ook nooit meer ouder worden."

Kris dacht een hele lange poos na terwijl hij Rudolf over zijn kop aaide. Het leek hem waarachtig wel wat, alle kinderen cadeautjes mogen geven. Hij werd al ouder, en kon de stam en de rendieren toch minder goed bijhouden dan vroeger. Maar toch. Alles

achterlaten? En nooit meer ouder worden? Dat betekende dat hij uiteindelijk alleen zou zijn, omdat al zijn vrienden dood zouden gaan en hij zou doorgaan met leven.

Aan de andere kant zou hij ook een hoop nieuwe vrienden krijgen, dacht hij. Alle elfen zouden zijn vrienden zijn. En zijn vrouw zou er zijn. En de rendieren zouden er zijn. En hij zou al zijn tijd mogen besteden aan het samen met de elfen maken van mooie dingetjes voor de kinderen.

Ja, het leek hem wel wat. Het leek hem ook wel eng, en moeilijk, maar toch leek het hem wel wat.

De speelgoedfabriek

Samen met zijn vrouw stond hij op een bergtop te kijken naar de gigantisch grote gebouwen in de vallei beneden hem. Sjonge wat was dat groot!

"Kijk", wees Bernard, "dat is de speelgoedfabriek, en daarachter is jullie huis en daar rechts is de grote stal met daarachter de weiden voor jouw negen rendieren.". Kris vond het fijn dat zijn rendieren met hem meegekomen waren en samen met hem en zijn vrouw mee zou leven. Die negen waren toch een beetje zijn beste vrienden geweest terwijl hij zijn kudde hoedde.

In een opgewekt humeur gingen Kris en zijn vrouw de daaropvolgende maanden aan de slag met bedenken van welk kind welk cadeau moest krijgen. Wat een werk bleek dat te zijn! Ze verdronken bijna in de eindeloze lijsten met namen. Brave kinderen kregen iets moois, dat was niet zo moeilijk, maar wat moesten ze met stoute kinderen aan?

"We kunnen stoute kinderen niet zomaar ook een cadeau geven", zei Kris sip tegen zijn vrouw, "want ze moeten wel leren dat braaf zijn beter is dan stout zijn."

"Nou, we zouden ze niets kunnen geven, of iets wat niet leuk is", dacht zijn vrouw hardop.

Kris ijsbeerde heen en weer voor de grote kachel terwijl hij hardop liep te piekeren. Iets geven wat niet leuk is, ja, maar wat dan? Toen hij zijn teen stootte aan de kolenkit, wist hij het ineens. "Ik heb het!", riep hij vrolijk uit. "We geven stoute kinderen een kooltje!"

Zo gezegd, zo gedaan. Terwijl de Grote Datum (ze hadden afgesproken om het met kerst te doen) snel dichterbij kwam, legden ze met vereende krachten de laatste hand aan alle cadeautjes. Het plan was om bij het vallen van de duisternis op weg te gaan en dan bij het aanbreeken van de ochtend klaar te zijn. Het was veel werk, maar Kris had van de elfen een trucje geleerd waardoor hij de tijd langzamer kon laten lopen. Zo zou hij tijd genoeg hebben voor alle kinderen op de wereld.

"Kom dan, Kris, kom dan!", riepen de elfen opgetogen toen de avond aanbrak. "We hebben een verrassing voor je!".

De Kerstman

Kris werd eerst naar zijn huis gedirigeerd, waar hij ontdekte dat zijn vrouw stiekem samen met een paar elfen gewerkt had aan fijne warme kleren voor de reis. In zijn kamer bleken een mooie rode jas en een rode broek klaar te hangen, beiden lekker warm gevoerd met schapenwol dat er in een brede witte rand onderuit piepte. Daar zou hij het niet gauw koud in krijgen, dacht hij vrolijk.

Hij trok de kleren aan en vond onder zijn stoel een paar mooie zwarte laarzen. Zijn vrouw zette hem een bijpassende rode muts op, waarna hij zichzelf in de spiegel bekeek. "HO HO HO", lachte hij, "wat zie ik er mooi uit!". "Echt kerstige kleuren voor een echt kerstige man, lieverd", zei zijn vrouw. "En zo zal ik ook heten", zei Kris, "voortaan noem ik mezelf de Kerstman!". En jij bent mijn lieve Kerstvrouw.

In zijn mooie nieuwe rode kleren liep de kakelvers benoemde Kerstman achter zijn elfen aan naar de Grote Stal. Achter de stal, in de wei, stonden zijn rendieren voor een prachtige arrenslee! En Rudolf stond helemaal vooraan, zag hij. Met lichtgevende rode neus, nog wel. "Fijn, want Rudolf weet tenminste altijd de weg, nu zullen we niet verdwalen en door die neus kunnen we nog zien waar we heen gaan ook", dacht Kris Kerstman. Hij bewonderde de slee. Wat was hij groot! En rood! En mooi! En al die belletjes overal die zo mooi klingelden! Glimlachend gaf hij elk rendier een aai over de kop.

Kris Kerstman klom in de slee en keek even achterom naar de reusachtige zak tjokvol cadeautjes die achter hem in de slee lag. "Vooruit dan, we gaan!"

De rendieren zetten aan, en daar gingen ze lucht in! Hij keek om naar de snel kleiner wordende elfen en wierp een laatste blik op zijn lieve vrouw voordat hij zich richtte op de kinderen die hij mooie cadeautjes zou gaan geven.

De Kerstvrouw en alle elfen keken hem na terwijl ze uit volle borst juichten.

"HO HO HO", hoorden ze terwijl de slee in de verte verdween.

"Vrolijk kerstfeest!"